Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 13. mája 2015 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Priestor slobody, bezpečnosti a spravodlivosti — Súdna spolupráca v občianskych veciach — Nariadenie (ES) č. 44/2001 — Pôsobnosť — Rozhodcovské konanie — Vylúčenie — Uznávanie a výkon cudzích rozhodcovských rozhodnutí — Súdny príkaz vydaný rozhodcovským súdom nachádzajúcim sa v členskom štáte — Súdny príkaz, ktorý bráni začať konanie na súde iného členského štátu alebo v ňom pokračovať — Právomoc súdov členského štátu odmietnuť uznanie rozhodcovského rozhodnutia — Newyorský dohovor“

Vo veci C-536/13,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litva) z 10. októbra 2013 a doručený Súdnemu dvoru 14. októbra 2013, ktorý súvisí s konaním:

„Gazprom“ OAO

za účasti:

Lietuvos Respublika,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, podpredseda K. Lenaerts, predsedovia komôr R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, A. Ó Caoimh a J.-C. Bonichot, sudcovia E. Levits, M. Safjan (spravodajca), M. Berger, A. Prechal, E. Jarašiūnas a C. G. Fernlund,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: M. Aleksejev, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 30. septembra 2014,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— „Gazprom“ OAO, v zastúpení: R. Audzevičius, advokatas,

— litovská vláda, v zastúpení: A. A. Petravičienė, A. Svinkūnaitė a D. Kriaučiūnas, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci V. Bernatonis a A. Šekštelo, advokatai,

— nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a J. Kemper, splnomocnení zástupcovia,

— španielska vláda, v zastúpení: A. Rubio González, splnomocnený zástupca,

* Jazyk konania: litovčina.

— francúzska vláda, v zastúpení: F.-X. Bréchot, G. de Bergues a D. Colas, splnomocnení zástupcovia,

— rakúska vláda, v zastúpení: C. Pesendorfer, splnomocnená zástupkyňa,

— vláda Spojeného kráľovstva, v zastúpení: M. Holt, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci B. Kennelly, barrister,

— Švajčiarska konfederácia, v zastúpení: M. Jametti, M. Schöll a D. Klingele, splnomocnení zástupcovia,

— Európska komisia, v zastúpení: A.-M. Rouchaud-Joët a A. Steiblytė, splnomocnené zástupkyne,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 4. decembra 2014,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42).

2 Tento návrh bol predložený v súvislosti so žalobou, ktorú podal „Gazprom“ OAO (ďalej len „Gazprom“), spoločnosť so sídlom v Moskve (Rusko), proti rozhodnutiu, ktorým sa zamietlo uznanie a vykonanie rozhodcovského rozhodnutia v Litve, ktoré bolo vydané 31. júla 2012.

Právny rámec

Právo Únie

3 Nariadenie č. 44/2001 bolo zrušené nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, s. 1), ktoré sa uplatňuje od 10. januára 2015. Nariadenie č. 44/2001 sa však naďalej uplatňuje za okolností existujúcich vo veci samej.

4 Z odôvodnenia 2 nariadenia č. 44/2001 vyplýva, že cieľom tohto nariadenia je – v záujme riadneho fungovania vnútorného trhu – zaviesť „ustanovenia harmonizujúce normy konfliktu právomoci v občianskych a obchodných veciach a zjednodušujúce formálne náležitosti na účely rýchleho a jednoduchého uznávania a výkon rozsudkov členských štátov viazaných týmto nariadením“.

5 Odôvodnenia 7 a 11 uvedeného nariadenia stanovujú:

„(7) Nariadenie musí upraviť všetky hlavné občianske a obchodné veci popri ďalších presne vymedzených veciach [s výnimkou niektorých konkrétne špecifikovaných oblastí – *neoficiálny preklad*].

…

(11) Normy súdnej právomoci musia byť vysoko predvídateľné a vychádzať zo zásady, že právomoc sa všeobecne zakladá podľa bydliska žalovaného a právomoc založená na tomto kritériu musí byť vždy k dispozícii, okrem určitých presne vymedzených situácií, keď predmet konania alebo zmluvná voľnosť účastníkov odôvodňuje iné kritérium väzby. …“

6 Článok 1 ods. 1 a článok 1 ods. 2 písm. d) tohto nariadenia, obsiahnutý v kapitole I s názvom „Predmet úpravy“, znie takto:

„1. Toto nariadenie sa uplatní v občianskych a obchodných veciach bez ohľadu na povahu súdu alebo tribunálu. Neuplatní sa najmä na daňové, colné a správne veci.

2. Nariadenie sa neuplatní na:

…

d) rozhodcovské konanie.“

7 Článok 71 ods. 1 nariadenia č. 44/2001 stanovuje:

„Toto nariadenie nemá vplyv na dohovory, ktorých zmluvnými stranami sú členské štáty, a ktoré upravujú právomoc alebo uznávanie a výkon rozsudkov v špecifických veciach.“

Litovské právo

8 Kapitola X časti II druhej knihy litovského občianskeho zákonníka, nazvaná „Prešetrovanie činností právnickej osoby“, obsahuje § 2.124 až § 2.131.

9 § 2.124 občianskeho zákonníka nazvaný „Obsah prešetrovania činností právnickej osoby“ stanovuje:

„Osoby uvedené v § 2.125… majú právo navrhnúť súdu, aby ustanovil znalcov, ktorí preskúmajú, či právnická osoba alebo riadiace orgány právnickej osoby alebo ich členovia konali s náležitou starostlivosťou, a ak sa zistia pochybenia, aby uplatnil opatrenia podľa § 2.131…“

10 Podľa § 2.125 ods. 1 bodu 1 uvedeného zákonníka môžu taký návrh podať akcionári, ktorí vlastnia aspoň 1/10 akcií právnickej osoby.

11 Opatrenia stanovené v § 2.131 tohto zákonníka zahŕňajú okrem iného aj možnosť zrušenia rozhodnutí prijatých riadiacimi orgánmi právnickej osoby, zrušenia alebo dočasného pozastavenia výkonu právomocí členov týchto orgánov, ako aj možnosť zaviazať právnickú osobu na určité konanie alebo zdržanie sa takého konania.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

12 Z rozhodnutia vnútroštátneho súdu a zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, vyplýva, že ku dňu skutkových okolností vo veci samej boli hlavnými akcionármi spoločnosti „Lietuvos dujos“ AB (ďalej len „Lietuvos dujos“) E.ON Ruhrgas International GmbH, spoločnosť založená podľa nemeckého práva, ktorá vlastnila 38,91 % základného imania, spoločnosť Gazprom, ktorá vlastnila 37,1 % základného imania, a litovský štát, ktorý vlastnil 17,7 %.

13 Dňa 24. marca 2004 Gazprom uzavrel dohodu akcionárov (ďalej len „dohoda akcionárov“ so spoločnosťou E.ON Ruhrgas International GmbH a State Property Fund (Fond správy štátneho majetku) konajúcim v mene Lietuvos Respublika, do ktorého právneho postavenia následne nastúpilo Lietuvos Respublikos energetikos ministerija (Ministerstvo energetiky Litovskej republiky, ďalej len „ministerstvo“). Táto dohoda obsahuje v článku 7.14 rozhodcovskú doložku, podľa ktorej „o akomkoľvek nároku, spore alebo porušení súvisiacom s touto dohodou alebo jej porušením, platnosťou, účinnosťou alebo skončením sa bude rozhodovať v rozhodcovskom konaní“.

14 Dňa 25. marca 2011 Lietuvos Respublika, ktorú zastupovalo ministerstvo, podala žalobu na Vilniaus apygardos teismas (Krajský súd vo Vilniuse) s cieľom začať konanie týkajúce sa prešetrenia činnosti právnickej osoby.

15 Táto žaloba sa týkala spoločnosti Lietuvos dujos, ako aj pána Valentukevičiusa, generálneho riaditeľa tejto spoločnosti, a pánov Golubeva a Selezneva, ruských štátnych príslušníkov a členov správnej rady tejto spoločnosti vymenovaných spoločnosťou Gazprom. V tejto žalobe ministerstvo tiež žiadalo, aby v prípade, že pri tomto prešetrovaní vyjde najavo, že v rámci činnosti spoločnosti alebo uvedených osôb došlo k pochybeniam, boli prijaté určité nápravné opatrenia podľa § 2.131 občianskeho zákonníka.

16 Keďže Gazprom sa domnievala, že táto žaloba porušuje rozhodcovskú doložku uvedenú v článku 7.14 dohody akcionárov, podala 29. augusta 2011 návrh na začatie rozhodcovského konania proti ministerstvu na Rozhodcovský inštitút Štokholmskej obchodnej komory.

17 Na rozhodcovskom súde, ktorý zriadil Rozhodcovský inštitút Štokholmskej obchodnej komory, sa Gazprom domáhala najmä toho, aby sa ministerstvu uložila povinnosť ukončiť prešetrovanie veci pred Vilniaus apygardos teismas.

18 V rozsudku z 31. júla 2012 tento rozhodcovský súd konštatoval, že došlo k čiastočnému porušeniu rozhodcovskej doložky obsiahnutej v dohode akcionárov, a uložil ministerstvu povinnosť, aby okrem iného vzalo späť niektoré návrhy, ktoré pred uvedeným súdom podalo, alebo ich obmedzilo (ďalej len „rozhodcovské rozhodnutie z 31. júla 2012“).

19 Uznesením z 3. septembra 2012 Vilniaus apygardos teismas rozhodol o začatí prešetrovania činnosti spoločnosti Lietuvos dujos. Okrem toho konštatoval, že návrh na začatie prešetrovania činnosti právnickej osoby patrí do jeho pôsobnosti a podľa litovského práva nemôže byť predmetom rozhodcovského konania.

20 Lietuvos dujos, ako aj páni Valentukevičius, Golubev a Seleznev sa proti tomuto rozhodnutiu odvolali na Lietuvos apeliacinis teismas (Odvolací súd Litvy). Okrem toho sa Gazprom v rámci iného konania obrátila na tento súd s návrhom na uznanie a výkon rozhodcovského rozhodnutia z 31. júla 2012 v Litve.

21 Prvým uznesením zo 17. decembra 2012 Lietuvos apeliacinis teismas tento posledný uvedený návrh zamietol. Konštatoval po prvé, že rozhodcovský súd, ktorý vydal toto rozhodcovské rozhodnutie, nemohol rozhodnúť o otázke, ktorá už bola predložená na Vilniaus apygardos teismas a ním posudzovaná, a po druhé rozhodol, že tým, že sa uvedený súd zaoberal touto otázkou, porušil článok V ods. 2 písm. b) Dohovoru o uznaní a výkone cudzích rozhodcovských rozhodnutí uzavretého 10. júna 1958 v New Yorku (*Zbierka zmlúv Organizácie Spojených národov*, zv. 330, s. 3, ďalej len „Newyorský dohovor“).

22 Lietuvos apeliacinis teismas ďalej uviedol, že rozhodcovským rozhodnutím z 31. júla 2012, ktorého uznanie a výkon sa požadovali, uvedený rozhodcovský súd nielen obmedzil spôsobilosť ministerstva podať návrh na začatie konania pred litovským súdom s cieľom prešetriť činnosť právnickej osoby, ale zároveň zaprel právomoc tohto vnútroštátneho súdu rozhodnúť o tom, či je na konanie vo veci príslušný. Tento rozhodcovský súd tak porušil vnútroštátnu suverenitu Litovskej republiky, čo je v rozpore s litovským a medzinárodným verejným poriadkom. Podľa Lietuvos apeliacinis teismas bolo odmietnutie uznania rozhodcovského rozhodnutia odôvodnené aj na základe článku V ods. 2 písm. b) uvedeného dohovoru.

23 Druhým uznesením z 21. februára 2013 Lietuvos apeliacinis teismas zamietol odvolanie spoločnosti Lietuvos dujos a pánov Valentukevičiusova, Golubevova a Seleznevova proti rozhodnutiu Vilniaus apygardos teismas z 3. septembra 2012 týkajúcemu sa začatia prešetrovania činnosti spoločnosti Lietuvos dujos. Potvrdil aj príslušnosť litovských súdov na prejednanie tejto veci.

24 Proti týmto dvom uzneseniam Lietuvos apeliacinis teismas zo 17. decembra 2012 a z 21. februára 2013 boli podané kasačné opravné prostriedky na Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Najvyšší súd Litvy). Uznesením z 20. novembra 2013 tento súd prerušil konanie o kasačnom opravnom prostriedku podanom proti druhému z týchto uznesení až do doby, kým sa rozhodne o kasačnom opravnom prostriedku týkajúcom sa uznania a výkonu rozhodcovského rozhodnutia z 31. júla 2012.

25 Vnútroštátny súd sa pýta, či vzhľadom na judikatúru Súdneho dvora v tejto oblasti a článok 71 nariadenia č. 44/2001 možno odmietnuť uznanie a výkon takého rozhodcovského rozhodnutia, ktorý kvalifikuje ako „anti-suit injunction“, na základe toho, že po takomto uznaní a výkone by bol obmedzený výkon právomoci litovského súdu rozhodnúť o svojej vlastnej príslušnosti na rozhodnutie o návrhu na prešetrenie činnosti právnickej osoby.

26 Za týchto okolností Lietuvos Aukščiausiasis Teismas rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Ak rozhodcovský súd vydá súdne rozhodnutie, ktorým sa zakazuje súdne konanie (‚anti-suit injunction‘), a tým zakáže osobe, aby uplatnila určité nároky pred súdom členského štátu, ktorý má podľa pravidiel o právomoci obsiahnutých v nariadení Brusel I právomoc meritórne prejednať občianskoprávnu vec, má súd členského štátu právo odmietnuť uznať takéto rozhodcovské rozhodnutie, lebo obmedzuje právo súdu, aby sám určil, či má právomoc prejednať vec podľa pravidiel o právomoci obsiahnutých v nariadení č. 44/2001?

2. V prípade kladnej odpovede na prvú otázku, platí to isté aj v prípade, ak sa súdnym rozhodnutím, ktorým sa zakazuje súdne konanie, vydaným rozhodcovským súdom ukladá účastníkovi konania povinnosť obmedziť svoje nároky vo veci, ktorá sa prejednáva v inom členskom štáte, a súd tohto členského štátu má právomoc prejednať túto vec podľa pravidiel o právomoci obsiahnutých v nariadení č. 44/2001?

3. Môže vnútroštátny súd v snahe zaručiť prednosť práva Únie a úplnú účinnosť nariadenia č. 44/2001 odmietnuť uznať rozhodcovské rozhodnutie, ak takéto rozhodnutie obmedzuje právo vnútroštátneho súdu rozhodnúť o svojej vlastnej právomoci a oprávneniach vo veci, ktorá patrí do pôsobnosti nariadenia č. 44/2001?“

O prejudiciálnych otázkach

27 Svojimi otázkami, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má nariadenie č. 44/2001 vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby súd členského štátu uznal a vykonal rozhodcovské rozhodnutie, ktoré zakazuje účastníkovi konania, aby si uplatnil niektoré nároky pred súdom tohto členského štátu, alebo tomu, aby uznanie a výkon takého rozhodnutia odmietol.

28 Na úvod treba uviesť, že uvedené nariadenie vylučuje vo svojom článku 1 ods. 2 písm. d) zo svojej pôsobnosti rozhodcovské konanie.

29 Na určenie toho, či spor patrí do pôsobnosti nariadenia č. 44/2001, treba vziať do úvahy len predmet tohto sporu (rozsudok Rich, C-190/89, EU:C:1991:319, bod 26).

30 Pokiaľ ide o predmet konania vo veci samej, treba spresniť, že z rozhodnutia vnútroštátneho súdu vyplýva, že na Lietuvos Aukščiausiasis Teismas bol podaný opravný prostriedok proti uzneseniu Lietuvos apeliacinis teismas, ktorým sa zamietlo uznanie a výkon rozhodcovského rozhodnutia, ktoré vnútroštátny súd kvalifikoval ako „anti-suit injunction“, v ktorom rozhodcovský súd uložil ministerstvu, aby vzalo späť niektoré návrhy podané na litovské súdy alebo ich obmedzilo. Na vnútroštátny súd bol súčasne podaný opravný prostriedok proti uzneseniu Lietuvos apeliacinis teismas, ktorým potvrdil rozhodnutie Vilniaus apygardos teismas o začatí prešetrovania činnosti spoločnosti Lietuvos dujos, ktoré podľa jeho názoru patrí medzi občianskoprávne veci v zmysle článku 1 ods. 1 nariadenia č. 44/2001.

31 Podľa názoru vnútroštátneho súdu môže rozhodcovské rozhodnutie zakazujúce účastníkovi konania predkladať niektoré návrhy na vnútroštátny súd ohroziť potrebný účinok nariadenia č. 44/2001 v tom zmysle, že môže obmedziť výkon právomoci tohto súdu rozhodnúť o svojej príslušnosti na preskúmanie veci patriacej do pôsobnosti tohto nariadenia.

32 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že vo svojom rozsudku Allianz a Generali Assicurazioni Generali (C-185/07, EU:C:2009:69) Súdny dvor rozhodol, že vydanie súdneho príkazu súdom členského štátu, ktorým sa zakazuje osobe začať iné konanie než rozhodcovské, ako aj pokračovať v konaní na súdoch v inom členskom štáte, ktorý je príslušný podľa nariadenia č. 44/2001, nie je v súlade s týmto nariadením.

33 Príkaz vydaný súdom členského štátu, ktorý ukladá účastníkovi rozhodcovského konania povinnosť nepokračovať v konaní pred súdom iného členského štátu, totiž nerešpektuje všeobecnú zásadu vyplývajúcu z judikatúry Súdneho dvora, podľa ktorej každý súd sám určuje v zmysle platných pravidiel, či má právomoc vyriešiť spor, ktorý sa mu predložil. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že nariadenie č. 44/2001 nepovoľuje okrem niekoľkých obmedzených výnimiek preskúmanie právomoci súdu členského štátu súdom iného členského štátu. Táto právomoc je priamo určená pravidlami stanovenými uvedeným nariadením, ktoré sa týkajú jeho pôsobnosti. Súd jedného členského štátu teda nemá v žiadnom prípade lepšie postavenie na to, aby rozhodol o právomoci súdu iného členského štátu (pozri rozsudok Allianz a Generali Assicurazioni Generali, C-185/07, EU:C:2009:69, bod 29).

34 Súdny dvor okrem toho konštatoval, že prekážka, ktorú predstavuje takýto príkaz pre výkon právomoci súdu členského štátu, ktorú mu zveruje uvedené nariadenie, pôsobí proti dôvere, ktorú členské štáty navzájom priznávajú svojim právnym systémom a súdnym inštitúciám, a môže znemožniť žalobcovi, ktorý považuje rozhodcovskú doložku za neplatnú, neúčinnú a nespôsobilú na použitie, prístup k vnútroštátnemu súdnemu orgánu, na ktorý sa napriek tomu obrátil (pozri v tomto zmysle rozsudok Allianz a Generali Assicurazioni Generali, C-185/07, EU:C:2009:69, body 30 a 31).

35 V prejednávanej veci sa však vnútroštátny súd nepýta Súdneho dvora na zlučiteľnosť takého príkazu s nariadením č. 44/2001, ale na to, či je zlučiteľné s týmto nariadením, ak súd členského štátu prípadne uzná a vykoná rozhodcovské rozhodnutie, ktoré účastníkovi rozhodcovského konania ukladá povinnosť obmedziť rozsah nárokov formulovaných v rámci konania prebiehajúceho pred súdom tohto členského štátu.

36 V tejto súvislosti treba v prvom rade pripomenúť – ako to už bolo uvedené v bode 28 tohto rozsudku – že rozhodcovské konanie nepatrí do pôsobnosti nariadenia č. 44/2001, keďže toto nariadenie upravuje len kolíziu právomocí súdnych orgánov členských štátov. Vzhľadom na to, že rozhodcovské súdy nie sú vnútroštátnymi súdmi, vo veci samej tak nedochádza k takejto kolízii v zmysle predmetného nariadenia.

37 Pokiaľ ide ďalej o zásadu vzájomného uznávania, ktorú členské štáty priznávajú svojim právnym systémom a súdnym inštitúciám a ktorá v praxi znamená harmonizáciu pravidiel príslušnosti súdov na základe systému zavedeného nariadením č. 44/2001, treba uviesť, že za okolností existujúcich vo veci samej nemôže ísť o otázku porušenia tejto zásady prostredníctvom zásahu súdu jedného členského štátu do príslušnosti súdu iného členského štátu, keď príkaz vydal rozhodcovský súd.

38 Rovnako tak zákaz rozhodcovského súdu smerujúci k tomu, aby účastník konania nepredkladal určité návrhy pred súdom členského štátu, nemôže za týchto okolností zbaviť tohto účastníka súdnej ochrany uvedenej v bode 34 tohto rozsudku, v rozsahu, v akom by tento účastník po prvé mohol v rámci konania o uznaní a výkone takého rozhodcovského rozhodnutia namietať voči takému uznaniu a výkonu a po druhé súd, ktorému bol spor predložený, by mal na základe platného vnútroštátneho a medzinárodného procesného práva určiť, či treba toto rozhodnutie uznať a vykonať alebo nie.

39 Za týchto okolností tak ani toto rozhodcovské rozhodnutie, ani rozhodnutie, ktorým súd členského štátu prípadne uzná také rozhodnutie, nemôžu mať vplyv na vzájomnú dôveru medzi súdmi rôznych členských štátov, na ktorej sa zakladá nariadenie č. 44/2001.

40 Napokon na rozdiel od príkazu, ktorý bol sporný vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Allianz a Generali Assicurazioni Generali (C-185/07, EU:C:2009:69, bod 20), v prípade, že ministerstvo nerešpektuje rozhodcovské rozhodnutie z 31. júla 2012 v rámci konania týkajúceho sa prešetrovania činnosti právnickej osoby, nehrozia mu zo strany súdu iného členského štátu nijaké sankcie. Z toho vyplýva, že právne účinky takého rozhodcovského rozhodnutia, o aké ide vo veci samej, sa líšia od právnych účinkov príkazu, o aký išlo vo veci, ktorá viedla k uvedenému rozsudku.

41 Na konanie o uznaní a výkone rozhodcovského rozhodnutia, o aké ide vo veci samej, sa preto vzťahuje vnútroštátne a medzinárodné právo platné v členskom štáte, v ktorom sa také uznanie a výkon požadovali, a nie nariadenie č. 44/2001.

42 Za okolností existujúcich vo veci samej by prípadné obmedzenie právomoci priznanej súdu členského štátu, ktorému bol predložený paralelný spor, rozhodnúť o vlastnej príslušnosti teda mohlo vyplynúť len z uznania a výkonu rozhodcovského rozhodnutia, o aké ide vo veci samej, súdom tohto členského štátu, na základe jeho procesného práva, prípadne Newyorského dohovoru, ktoré upravujú túto oblasť vylúčenú z pôsobnosti predmetného nariadenia.

43 Keďže Newyorský dohovor upravuje oblasť, ktorá je vylúčená z pôsobnosti nariadenia č. 44/2001, nevzťahuje sa ani na „špecifické veci“ v zmysle článku 71 ods. 1 tohto nariadenia. Článok 71 tohto nariadenia totiž upravuje len vzťahy medzi týmto nariadením a dohovormi týkajúcimi sa špecifických oblastí, ktoré patria do pôsobnosti nariadenia č. 44/2001 (pozri v tomto zmysle rozsudok TNT Express Nederland, C-533/08, EU:C:2010:243, body 48 a 51).

44 Z uvedených úvah vyplýva, že na predložené otázky treba odpovedať tak, že nariadenie č. 44/2001 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby súd členského štátu uznal a vykonal rozhodcovské rozhodnutie, ktoré zakazuje účastníkovi konania uplatniť si niektoré nároky pred súdom tohto členského štátu, alebo tomu, aby uznanie a výkon takého rozhodnutia odmietol, keďže toto nariadenie neupravuje uznávanie a výkon rozhodcovského rozhodnutia vydaného rozhodcovským súdom jedného členského štátu v inom členskom štáte.

O trovách

45 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Nariadenie Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby súd členského štátu uznal a vykonal rozhodcovské rozhodnutie, ktoré zakazuje účastníkovi konania uplatniť si niektoré nároky pred súdom tohto členského štátu, alebo tomu, aby uznanie a výkon takého rozhodnutia odmietol, keďže toto nariadenie neupravuje uznávanie a výkon rozhodcovského rozhodnutia vydaného rozhodcovským súdom jedného členského štátu v inom členskom štáte.

Podpisy